

Arrest

nr. 119 667 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VALKIERS loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en omdat er in de provincie Punjab waaruit verzoeker afkomstig is geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zo het naar het oordeel van de Raad mogelijk is dat verzoeker binnen een gemeenschap waar een 'peace comitee' is opgericht door de politie wordt aangesteld om "kleinere" problemen zoals bv. "huishoudelijke geschillen" te beslechten, en verzoeker op die manier en in deze context bekend was, zoals hij het stelt in het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas waar hij stelt dat hij gevraagd werd om te bemiddelen naar aanleiding van een betoging van 400 à 500 moslims tegen de christelijke gemeenschap die beschuldigd werd van godslastering waarbij gebouwen en winkels in brand werden gestoken. Immers, een betoging tegen een andere gemeenschap waarbij geweld wordt gebruikt omwille van godslastering kan bezwaarlijk worden voorgesteld als "kleinere problemen". Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat er een politiemacht op de been was van ongeveer 600 à 700 man die uiteindelijk 240 à 300 man oppakten zodat het weinig zinvol lijkt dat een niet-professionele bemiddelaar in kleinere zaken zich met een dergelijke zaak zou bemoeien, laat staan dat deze een groep van 400 à 500 man die geweld aan het plegen is al zou kunnen toespreken om hen tot kalmte aan te zetten.

In de mate verzoeker stelt dat de politie weigerachtig was om tussen beide te komen en hij daarnaast verwijst naar de macht van de imams die de politie waarschuwden niet tussen beide te komen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich enerzijds tegensprekt vermits een politiemacht van 600-700 man die meer dan 200 betogers zou hebben opgepakt niet zomaar tevoorschijn wordt getoverd, maar redelijkerwijs enige voorbereiding vergt. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas waar hij stelt als bemiddelaar te zijn opgetreden tijdens deze betoging van 30 maart 2011.

In de mate enig geloof wordt gehecht aan het incident van 2 mei 2011 waarbij verzoeker werd beschoten, kan verzoeker evenmin overtuigen dat hij geen bescherming zou kunnen bekomen van de politie. Immers, indien verzoekers relaas op enige waarheid berust, is hij een gerespecteerd persoon vermits hij bemiddelde in kleinere problemen en in die mate ook gekend was. Het is dan ook ongeloofwaardig dat de politie hem geen enkele bescherming zou bieden bij een moordpoging, laat staan dat een bemiddelaar, wat toch wijst op een sterk profiel, ervan uitging dat hij naar de politie moest luisteren.

Verder erkent verzoeker dat het krantenartikel van 15 maart 2012 op zijn vraag is opgesteld. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat hij de inhoud ervan heeft gemanipuleerd. De overige krantenartikels vermelden geen naam zodat verzoeker niet aantoonbaar dat deze artikels op hem betrekking hebben. Verzoekers betoog dat de namen van bemiddelaars bijna nooit worden gepubliceerd, doet hieraan geen afbreuk.

Wat de overige documenten betreft gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen, desnoods via corruptie, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er op dit ogenblik voor burgers in Punjab geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat in de provincie Punjab regelmatig veiligheidsincidenten voorkomen waarvan burgers het slachtoffer worden, kan bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht stellen. Hoewel de situatie in Pakistan inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, wat overigens niet betwist wordt door de commissaris-generaal, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers thans in Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt tot slot dat hij bij een terugkeer naar Pakistan zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gelet op de humanitaire gevolgen van het gewapend conflict.

Het volstaat echter niet om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar het is aan de asielzoeker om zijn concrete problemen aannemelijk te maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM aangezien wat voor artikel 3 van het EVRM geldt ook opgaat voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, blijft de verzoekende partij bij haar relaas dat zij als bemiddelaar werd opgeroepen door de politie. Zij is van oordeel dat haar vrees voor vervolging dan ook wel degelijk mogelijk is. Voorts verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift en haar schrijven van 30 januari 2014.

1.4.3. De Raad heeft in zijn beschikking van 27 januari 2014 uitgebreid aangegeven waarom hij van oordeel is dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van de verzoekende partij dat zij als bemiddelaar zou zijn opgetreden tijdens de betoging van 30 maart 2011. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt om deze motieven te weerleggen.

De Raad wijst er ook op dat hij in dezelfde beschikking heeft vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat de politie de verzoekende partij geen enkele bescherming zou bieden bij een moordpoging, laat staan dat een bemiddelaar, wat toch wijst op een sterk profiel, ervan uitging dat hij naar de politie moest luisteren. De verzoekende partij betwist dit oordeel niet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS